

[Ninn-Hansen.]

talelse om, at flykøbet skete for at udfylde forsvarsforligets rammer. Det vil jeg aldeles ikke tilbagekalde, det vil jeg gerne fastholde. Hr. Bilgrav-Nielsen ved jo, at det konservative folkeparti stillede som betingelse for at gå ind i forsvarsforliget, at man opretholdt styrkemålene. Disse styrkemål er for flyvevåbnets vedkommende, som det også gælder for de andre værn, gjort op i den lov, der gælder for forsvaret, og det er til opfyldelse af disse styrkemål, vi ønsker at gå ind for dette flykøb, for selvfølgelig må meningen med at fastlægge styrkemål være, at det ikke alene er på det tidspunkt, hvor loven bliver vedtaget, at man har dem, man må også gennemføre den nødvendige fornyelse. Det er helt i overensstemmelse med, hvad man har gjort ved tidligere lejligheder. Flykøbet sker altså til opfyldelse af forsvarsforligets rammer og forsvarsloven, og det sker også til opfyldelse af den sikkerhedspolitik, som udenrigsministeren rigtigt redegjorde for før.

I øvrigt synes jeg ikke, der er nogen begrundelse for at fortsætte diskussionen. Jeg har sagt i al stilfærdighed: jeg har vanskeligt ved at forstå, at hr. Bilgrav-Nielsen og hans parti med interesse og måske endda også glæde deltog i køb af 2 eskadriller i 1968, men når man så i 1975 skal købe to andre eskadriller, så er der alverdens ting i vejen. Det kan jeg altså ikke rigtig forstå og vil heller ikke her bede om en nærmere forklaring på det, men hvad der er rigtigt på det ene tidspunkt, bør vel også være det på det andet.

Så kan vi beklage, at tingene — altså i dette tilfælde maskinerne — er blevet så meget dyrere. De maskiner, som vi planlægger at købe nu, er vel 3-4 gange så dyre som dem, man købte i 1968. Det viser vel bare, at det var en fornuftig handel, man gjorde dengang; man handlede i tide, og det synes jeg altså også, man skal gøre nu ved at forbedre købet i tide. Bare at udskyde, det tjener man sjældent noget på.

Til hr. Arentoft skal jeg blot sige, at der er heller ingen grund til at fortsætte en diskussion med fremskridtspartiet, for det ligger jo også meget klart. I denne sag — som det jo ofte sker i store sager — gælder det, at det er et ja eller et nej, og om lidt kan vi altså få konstateret fremskridtspartiets

standpunkt, om det er et ja eller et nej over for en positiv forsvarspolitik.

Fuglsang (DKP):

Udenrigsministeren konstaterede, at der ude i verden arbejdes på livet løs med at fremme afspændingen, og han tilsagde Danmarks positive medvirken. Det er noget, de skiftende regeringer har sagt i deres erklæringer. Men netop det med afspændingen er sådan set udgangspunktet for vor vurdering af det, som almindeligvis kaldes århundredets største våbenhandel. Vi vurderer det sådan, at gennem det forslag, vi om lidt skal stemme om, bindes vores hænder for så vidt med hensyn til flyvevåbnet, idet det skal bevare den nuværende størrelse — man kalder det jo erstatning. Også fremover binder det. Mange af compensationerne forudsætter oven i købet en stigende produktion både i Danmark og i verdensmålestok, og hele det system af prisberegninger, vi har fået, forudsætter jo, at dansk industri integreres i denne våbenproduktion, og forudsætter, at man afsætter 1.500, 2.000 og et stigende antal.

Man motiverer nødvendigheden af at få disse såkaldte erstatningsfly med hensynet til den internationale balance. Jo vel, det kender vi fra det ene tilfælde til det andet. Først skulle man af hensyn til den internationale balance have disse kamp- og panservogne, nu skal man have fly, og hr. Ninn-Hansen begynder allerede at tale om nødvendigheden af også at erstatte vores flåde. Det hører fra den side med til spillets regler, at man mener, verdensfreden sikres gennem eksistensen af væbnede blokke. Jeg synes dog også, verdenshistorien fortæller, hvad konsekvenserne bliver af det. Der tales om, hvad man har i de østlige lande. Herhjemme kunne sydsjællandske bønder fortælle sjove historier om, hvad der foregår på deres marker. Men det er hele dette spil, denne kaprustning, denne gentagelse af provokerende manøvrer ved hinandens grænser, det er det, som man i afspændingens navn bør bekæmpe, men det gør vi ikke ved at binde os frem til 1980 og fremover og oven i købet allerede nu at begynde at tale om udvidelse også af andre våbenarter. Det vil jeg gå imod.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg synes bare, der er grund til at udtale